

lange arbeidsdagen - voor een loon, waarvan hij slechts een schamel leven leidt. Kanonnen, die hij nu reeds jaren bedient, waarvoor en waardoor hij sterft.

Want hij bedient de wapens als een slaaf; hem is niet gevraagd, hoe hij erover dacht, uit zijn huis, van zijn familie weg te trekken naar het slagveld. Hem wordt ook niet gevraagd, hoe hij over het voortduren van de grote slachtpartij denkt - van hem wordt niet verwacht, dat hij het bijltje erbij neer zal leggen. Om hem dit te beletten, heeft zijn "vaderland" legers van S.S.-beulen, zwermen van politie en Himmler-schavuiten op de been. Om hem aan zijn "plicht" te herinneren, staan de vuurpelotons klaar, dag en nacht. Intussen zwerven zijn vrouw en kinderen ergens rond, zonder dak, zonder voedsel, zonder kleren, als ze niet onder het puin liggen.

Wij lezen in een illegaal blaadje, dat in vele steden van Rijn- en Ruhrgebied uit de ramen witte doeken hingen, bij het binnentrekken van de geallieerde legers. Ook lezen we, dat mensen langs de kant "Danke" riepen, om zo uit te spreken hun onbeschrijflijke verlichting, dat het bombarderen opgehouden, de hel van bloed en vuur voorbij is. Zij hebben zo genoeg van de fascistische heerschappij, zij hebben zo geleden onder de waanzin van de oorlog, dat een bezetting van de geallieerde legers hun voorkomt als een bevrijding uit de ergste nood. Misschien ook verwachtten zij van de geallieerde regeringen een democratisch bewind. Zeker hopen zij, dat hun familieleden in het soldatenpak zich hebben kunnen overgeven en nu in veilige krijgsgevangenschap zitten. Wie zal zeggen, wat in de murw geslagen, berooide, tot de dood vermoede Duitse arbeidersmassa omgaat, behalve dan, waar we wel zeker van kunnen zijn, een haat aan hen, die ze in deze ellende gestort, een wilde woede op de bedriegers, die geprofiteerd hebben van hun leed en met praatjes - voorzover het ging - met brutaal geweld, als het moest, hen in deze misere gehouden hebben.

Wel weten we, dat de Duitse arbeidersmassa gereed en bereid is, haar boelen, die twaalf jaar lang hen belogen hebben, naar de keel te springen.

De duizenden Engelse en Amerikaanse soldaten, die binnen trekken in de Duitse steden, zijn ook slaven. Beter gekleed, beter gevoed, - zeker zolang ze soldaten zijn - en niet zo bloedig onderdrukt als de Duitse. Maar ook zij vechten op bevel, ook zij sterven, zonder dat hun gevraagd wordt of zij willen. Ook zij hebben te gehoorzamen, de kanonnen eerst te fabriceren en daarna de kanonnen te bedienen.

Ook de Engelse en Amerikaanse soldaten vechten voor een zaak, die niet de hunne is.

De oorlog, waarin van beide kanten honderdduizenden vallen, is de oorlog van het kapitaal, waarvoor de slaven sterven. Het kapitaal weet dat beter dan de arbeiders. Het kapitaal weet, dat er een risico aan verbonden is, de slavenlegers, die elkaar bevochten, bij elkaar te laten komen, als bezettingsleger (geallieerd) en verslagen burgerbevolking (Duitse arbeiders). Want hier staan mensen tegenover elkaar, die in hun gewone leven in grote trekken onder dezelfde omstandigheden leven. Zij werken in dezelfde soort fabrieken, zij hebben vaak hetzelfde vak, zij dragen hetzelfde lot.

In grote massa zijn zij beiden **ARBEIDERS!**

Wanneer het fascistisch regime verdwenen is, wanneer de oorlog ten einde is, **MOET DE HAAT VOORTDUREN!!**

Anders zou er voor de geallieerde overwinnaars - voor het Engels-Amerikaans kapitaal het gevaar bestaan, dat hun slaven ook aan hun parasieten bestaan een einde zouden maken.

Het eerste bevel, dat Montgomery zijn troepen gaf, nadat zij op Duitse bodem waren, was: **GEEN VERROEDERING MET DE DUITSE BURGERSBEVOLKING!!**

Is dat, omdat het geallieerde opperbevel bang is voor fascistische invloed op de eigen troepen?

Zij weten, dat van fascistische invloed geen sprake kan zijn. Zij weten, dat de Duitse arbeidersmassa het fascisme haat als de pest.

Maar zij weten ook, dat verbroedering internationaal het einde van hun macht betekent.

Dat verbroedering betekent, een tot machtsbewustzijn komen van de arbeidersklasse.

Dat verbroedering de grote massa's van werkslaven zal maken tot een **KLASSE** met het bewustzijn van te zijn:

é é n k l a s s e !

**DE BEVRIJDING VAN DE
ARBEIDERSKLASSE MOET
HET WERK ZIJN VAN DE
ARBEIDERS ZELF.**

**STEUNT ONS SOLIDARITEITS-
EN PERSFONDS !!**

SPARTACUS

Inf. Instituut
Soc. Geschiedenis
Keizersgracht 264
Amsterdam-C

Uitgave van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLEER LANDE, VERENIGT U!

A. TUELE
HOECHTEN

7 April 1945.

POLITIEK OERKVERLICHT.

De leiding van de Duitse fascistienpartij heeft enige dagen geleden een manifest gericht aan alle functionarissen van de partij en van de staat. Hierin werd in de eerste plaats erop gewezen, dat "het uur der beproeving" aangebroken is. Iedereen moet op zijn plaats blijven en tot het uiterste verzet bieden. Wie zijn post verlaat, zonder dat hij door Hitler hiertoe gemachtigd is, zou als deserteur worden behandeld. Tot zover het manifest van de nationaal-socialistische partijleiding, dat in de gebruikelijke phrases gesteld is.

HET UUR DER BEPROEVIING.

De revolutionaire arbeidersbeweging maakt slechts bij zeer zeldzame gelegenheden gebruik van de pathetische stijl. De realiteit van het proletarische leven van alle dag vertoont een zo opvallend contrast met de melodramatische phrases, die de klassetegenstander speciaal dan gebruikt, wanneer hij zijn ergste misdaden en zijn brutaalst bedrog wenst te camoufleren. In deze gevallen spreken de kapitalisten van het "historisch moment", van de "dagen der beslissing" en van het "uur der beproeving".

Wien's lichamelijke en geestelijke weerstandskracht groot genoeg is, om de redevooringen en geschriften en de plechtige manifesten en verklaringen van de fascistische en "democratische" imperialisten met aandacht en geduld te lezen, zal spoedig tot de ontdekking komen, dat zij met promoveren van dagen tot "dagen van het noodlot" meer dan verkwistend zijn, dat iedere verlogenheid, waarin de heersende klasse dank zij haar misdadige gedragslijn verkeert, als een dodelijk gevaar voor de "volksgezondheid" voorgesteld wordt.

Men moet niet trachten, ons ervan te overtuigen, dat deze valse plichtigheid en dit valse pathos slechts een eigenschap van de nationaal-socialisten is. Leugenaardigheid en vals pathos en het misbruiken van de taal zijn typische eigenschappen van het systeem der uitbuiting. De uitbuiters kan zich slechts zo lang handhaven als de uitgebuite meerderheid zich ook geestelijk laat onderdrukken, als deze meerderheid zich laat vergifigen door het onsmakelijke opium van pathos en frase.

In deze dagen, waarin de geallieerde

legerleiding haar soldaten ieder menselijk contact met hun Duitse klassegenoten verbiedt, waarin de soldaten van het Russisch leger bij Duitse arbeiders niet mogen worden ingekwartierd, herinneren wij ons de plechtige manifesten en verklaringen van

de geallieerde staatslieden. Wat is er nog overgebleven van de pathetische redevooringen en documenten, waarin aan alle volkeren der aarde met inbegrip van het Duitse een menswaardige toekomst beloofd werd? Bij miljoenen verien zij gedood of uit hun woonsteden verdreven. Een woestijn, een niemandsland, is op het punt te ontstaan tussen Oer en Rijn, tussen de Karpaten en de Oostenrijse Alpen. Onoverzienbare arbeiderskolonnes gaan op transport naar de arbeidskampen voor de zgn. wederopbouw. Aan de primitiefste instincten van haat en wraak wordt er geappelleerd, tensinde een optreden tegen de overwonnen volkeren te motiveren, dat zich in geen enkel opzicht onderscheidt van het fascistisch barbaarsme.

Stalin appelleert aan het "Oostenrijkse volk", om zich tegen Duitsland te keren. In dit appel staat geen woord over de Duitse arbeidersklasse, wordt niets gezegd over de proletarische solidariteit. Maar wij vinden in dit appel ook niets van het door de vroegere Comintern erkende recht van de arbeidersklasse van verschillende landen, om zich tot één verband aanen te sluiten. Het kleine Oostenrijk was een misgeboorte van het vredesverdrag van St. Germain, dat de Comintern evenmin erkend heeft als het verdrag van Versailles. Al lang voordat er in Duitsland een Hitlerregering aan de macht was en het "zelfstandige" Oostenrijk door de o zo Oostenrijkse Heimwehr (burgerwacht) getyranniseerd werd, begrepen de Oostenrijkse arbeiders het als hun levenskwestie, hun eenheid met de arbeiders van het naburige Duitse Rijkgebied te vinden. Toen heeft de Comintern terecht erop gewezen, dat de zgn. zelfstandigheid van Oostenrijk het typische product van een imperialistische politiek van "verdeel-en-heers" was.

De bezetting van Oostenrijk door het Hitler-fascisme was zonder twijfel eveneens een brute overweldiging. Deze imperialistische overweldiging ging vergezeld van een bloedige terreur tegen de arbeiders in het Rijk en in Oostenrijk. Niemand, die nog zijn gezond verstand bewaard heeft,

zal in de vereniging van het Rijk met Oostenrijk door en onder de fascistische dictatuur een echte voorsluiting hebben gezien. Maar het reactionnaire karakter van de zgn. terugkeer in het Rijk ligt niet opgesloten in het verlies van de zeer dubieuze zelfstandigheid van Oostenrijk. Het reactionnaire element ligt in de onderwerping van de Oostenrijkse arbeiders aan de fascistische dictatuur. Het is slechts een schijnbare logica, wanneer Rusland en zijn imperialistische bondgenoten voor de tijd na de val van Hitler het herrijzen van de Oostenrijkse "zelfstandigheid" aanblijven. Deze zelfstandigheid zullen wij dan ook slechts tussen aanhalingstekens kunnen schrijven. De Oostenrijkse arbeiders en boeren zullen onder het besonnikingsrecht van de één of andere overwinnaar worden geplaatst, teneinde dadelijk voor de voorbereiding van de volgende wereldoorlog te worden misbruikt.

Er is geen greintje overgebleven van al de plechtige beloften. Zonder uitzondering richten zich de overwinnaars en de overwonnenen tot het negatieve in de mensheid, tot de stomste haat en de laagste gevoelens van wraak. "Gij zult als deserteurs worden behandeld", door dit dreigement tracht het stervende Nazi-regiem zijn grote en kleine medeplichtigen te intimideren. "Wenst zal het lot van de oedapest moeten ondergaan, als het niet terstond capituleert en op de slachting van Stalin vertrouwt." "De bevolking moet het Ruhrgebied verlaten, want zijn steden met de arbeidsloze gelijk zullen worden gemaakt." Dat is de boodschap van Eisenhower, die haar goed wil, dat de bevolking onder de Nazi-terror geen gehoor kan geven aan dit appél. Wij allen spreken van de "dagen der beslissing", van het "uur der beproeving".

En werkelijk nadert de arbeidersbeweging in deze dagen één van de zeldzame momenten in haar geschiedenis, die men terecht en zonder onsmakelijk pathos als een uur der beproeving kan beschouwen. Sedert, zoals in de jaren 1917 en 1918, wordt het onderdrukkingapparaat van de verliezende oorlogspartij verbrjzeld. Wederom staat het overwinnende imperialisme, zelf uit vele wonden bloedend, en hijgende onder de last van onbeschrijflijke offers aan mensen en materiaal, aan het voorlopige doel van zijn winsten. Wederom is alle menselijke kracht tot het uiterste ingespannen, om nog afgezichtlijker instrumenten van vernietiging te produceren. En nog steeds dienen de rijkdommen der aarde niet het leven, maar de ondergang.

Het uur der beproeving voor de arbeidersklasse kan ieder moment aanbreken.

Zullen de arbeiders zich opnieuw laten bedriegen en misleiden? Zullen zij de beloften van de geconcentreerde 20 leers van de oude partijen en vakbonden nog eens gehoor schenken? Zullen zij opnieuw hun werkkraacht in dienst van nieuwe oorlogsvorbereitung stellen? Zullen zij niet als niet begrepen hebben, dat het zelfstandig niet op de nansen en te verwen aankomt, waarder en waarin zij en hun kinderen er toe veroordeeld worden, voor hun leedrijander te werken, te moorden en vermoord te worden? Zullen zij die uit de concentratiekampen, uit de bevoeringindustrie in binnen- en buitenland, uit de oorlogsen arbeidsdienst terugkeren het wezen van deze beproeving begrijpen? Zullen zij deze beproeving doorstaan? Zullen zij onder de zweespelingen van de binnen- en buitenlandse onderaanzokers geleerd hebben, dat alleen zij zelf hun lot kunnen keren? Zullen zij eindelijk de machines in de fabrieken en de tractoren op het land erover gebruiken, teneinde de maatschappelijke nood in echte volvaart te veranderen, teneinde te zeggen der aarde en de menselijke werkkraacht in dienst der mensheid te stellen?

Wij heeft een wereld te versen. Het militairerleger van het wereldproletariaat. Zij beschikt over de gewaapende en geestelijke krachten, die elke bris van de aarde, ieder "industrieel" en "land", iedere mijne van de aarde, ieder "land" van het kapitalisme en de imperialisme en de oorlog van de wereldvervalten en de alreeds maatschappij van onze de geallieerde landen op te richten.

Het nadert, het uur der beproeving. Het nadert vooral ook voor ons, voor de communisten. Zullen wij, de communisten, over alle grenzen heen, met die arbeiders, die niet moe geworden zijn, die zich niet hebben laten misleiden, de nieuwe internationale communistische partij oprichten? Zullen wij de kracht bezitten, om alle ervaring, die de arbeidersklasse opgedaan heeft tot het bewustzijn van de arbeidersklasse te brengen? Zullen wij vooral dadelijk de partij van het proletariaat kunnen vormen, die niet voor zich de macht opjukt, maar die de arbeidersklasse dient in haar strijd om de macht? Zullen wij de denkbeelden van het communisme bevrjden van de caricatuur die de zgn. communistische partijen ervan gemaakt hebben?

Het is een zware beproeving en de geschiedenis zal ons erover uitspraak doen, of en hoe wij deze beproeving hebben doorstaan. Worden wij te licht bevonden, dan zal binnenkort de allende van de derde wereldoorlog over de wereld losbreken. Maar als de arbeidersklasse haar taak begrijpt, als de nieuwe communistische partij haar taak begrijpt, dan zal uit de diepste allende, waarvoor het mensdom getroffen werd, een toekomst voortkomen, waardig, en in haar te leven en te werken.

SPARTACUS

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".
PROLETARIËRS ALLER LANDBN, VERENIGT U!

ACTIELE
BERICHTEN

21 April 1945.

POLITIEK OVERZICHT.

Er bestaat geen geestelijk normaal mens meer. Dit ontrent het resultaat van de tweede wereldoorlog nog de minste twijfel koestert. Maar werpe niet tegen, dat waarschijnlijk Hitler als het enige lid van de Rijksoverheid en buitendien nog enkele Duitse en buitenlandse fascistieën nog steeds aan een Duitse overwinning geloven of althans zich hopen. Wij zeggen uitdrukkelijk: geen geestelijk normaal mens gelooft meer aan een Duitse overwinning. Zelfs diegenen, die deusieverloek Hitler niet als een achterlijk marionet beschouwen (die hij in werkelijkheid is), zullen wel niet kunnen beweren, dat hij geestelijk normaal is. De beslissing in deze oorlog is reeds lang gevallen. Wat wij in deze dagen beleven, is slechts het eindspel van de tweede en het voerspel van de derde wereldoorlog.

Steds weer wordt ons de vraag gesteld: waarom vechten eigenlijk de Duitse soldaten nog dóór? waarom houden zij zelfs Westelijk Nederland nog bezet? De geallieerden en Rusland hebben zich van het grootste deel van Duitsland meester gemaakt. De Duitse oorlogsindustrie is grotendeels in hun handen. De Krupp-fabrieken en de Leuna-fabrieken werden veroverd. Het is slechts een kwestie van korte tijd, misschien van dagen en de Russische legers en die van hun westerse bondgenoten zullen elkaar ontmoeten. De grote aanval op Berlijn is vanuit het Oosten en vanuit het Westen begonnen. Aan de Duitse troepen, die nog in Noord- en Zuid-Holland en in Utrecht staan is - gezien de beheersing van de zee en van de lucht door de geallieerden - iedere mogelijkheid van terugtocht onttrokken. De Duitse lagersleiding heeft niets anders meer kunnen verwachten. De handhaving van de bezetting in Nederland is volkomen zinloos geworden. En desondanks bleef zij gehandhaafd, desondanks gehoorzaamt aan de Duitse officieren en manschappen het bevel van Hitler, tot het uiterste verzot te bieden.

Tot nu toe kan men uit het verloop van de allende verwaken, dat inderdaad slechts een deel van de officieren en manschappen ernstig en soms bijna fanatiek verzot aan de Amerikanen en Britten biedt. Meer dan een half miljoen gevangenen sinds het begin van het Rijn-offensief, hierbij alleen ongeveer 200.000 gevangenen binnen een week in het Ruhrgebied wijzen erop, dat de minderheid van de officieren en

WAAROM VECHTEN ZIJ NOG?

manschappen de ongelijke strijd heeft opggeven. Maar er blijft toch nog een rest, groot genoeg, om op enkele punten de geallieerden te dwingen, al hun militaire krachten in te spannen. Dit heeft voornamelijk betrekking op de verdediging van Bremen, Magdeburg, van enige West-Duitse steden, zoals

Düsseldorf en blijkbaar ook van Westelijk Nederland, in het bijzonder van die plaatsen, waarop of in de richting waarvan de geallieerden de IJssel-linie hebben overschreden. Hier wordt verwoed gestreden, hier wordt slechts betrekkelijk langzaam terrein gewonnen. Al te langzaam voor ons, die met ongeduld op het einde van deze waanzin wachten, die boven alles verlangen naar het einde van de fascistische tyrannie, ook al hebben wij geen illusies ten opzichte van de toestanden, die ons onder de nieuwe heren te wachten staan.

Waarom vechten zij nog? De geallieerde oorlogsvorlagen spraken over het verzot van een fanatische minderheid. Zo wordt er geschat, dat van de ruim 80.000 Duitse soldaten in Nederland ongeveer 20.000 werkelijk strijdvaardig zijn en tot het laatste verzot zullen bieden. Ongeveer hetzelfde wordt er ontrent de andere frontsectoren bericht. Overal is het een minderheid van, zoals men beweert, fanatieke SS-soldaten en officieren, die zich niet willen overgeven.

Wij kunnen aan het zgn. fanatisme van deze Waffen-SS-soldaten niet helemaal geloven. De tijd, waarin slechts overtuigde Nazi's bij de Waffen-SS ingelijfd werden is allang voorbij. De meeste soldaten van de Waffen-SS keuren het ondergaande Hitler-regiem evenzoer af als de soldaten van het overige leger. Met de SS-officieren is het misschien iets anders. Het Duitse officiers-corps is of was althans in hoerderheid fascistisch of tenminste dusdanig met het systeem verbonden, dat het zijn ondergang niet lang zal kunnen overleven. Het is meer dan waarschijnlijk, dat de soldaten van de Waffen-SS geen grote verschillen tonen met de andere soldaten. Dit mag anders zijn met de niet-militaire SS, de systematische opgeleide politie- en terreurformaties, de zgn. Sicherheitsdienst en dergelijke groeperingen. In het algemeen zullen deze inderdaad tot het uiterste doorvechten en vooral: laten doorvechten. Hun leven is verspeeld,